LUMATALE

Mara
și felinarul pașilor mici

O aventură numai a ei

DEMO • copil și fotografie generate AI

Din lumea ei,
o poveste numai a ei.

REFERINȚĂ FICTIVĂ

PERSONAJUL POVEȘTII

Aceleași repere. O lume nouă.

Cizmulițele galbene. Agrafa-stea. Iepurașul Pufi.

Nu doar numele copilului într-un șablon.

MARA ȘI FELINARUL PAȘILOR MICI

Mara avea cinci ani, o agrafă turcoaz în formă de stea și o pereche de cizmulițe galbene care făceau pleosc exact cum trebuie. În fiecare seară uda florile cu buni. Iar Pufi, iepurașul ei de pluș cu o ureche lăsată, supraveghea ghivecele din brațele ei. Numai că în seara aceasta Mara ținea stropitoarea nemișcată.

Buni: „La ce te gândești, puiul meu?”

Mara: „Dacă mâine, la grădinița nouă, nu știu cu cine să mă joc?”

Buni lăsă stropitoarea jos și se așeză lângă ea. Nu îi spuse să nu-i fie frică. Îi făcu loc aproape, cât să se atingă umerii.

Buni: „Putem să ne gândim împreună. Nu trebuie să știi totul din prima zi.”

Atunci, de sub o frunză, apăru o lumină mică. Un felinar cât o mandarină plutea deasupra ghiveciului. Pe mâner avea o stea turcoaz, aproape ca agrafa Marei. Pufi își ridică urechea. Pentru prima oară în viața lui de pluș, strănută.

Pufi: „Hapciu! Scuzați. Cred că magia mă gâdilă la nas!”

Mara: „Pufi! Tu vorbești?”

Pufi: „Numai în aventurile potrivite. Acesta este felinarul pașilor mici. Vine cu o singură regulă: nu trebuie să faci pași mari.”

MARA ȘI FELINARUL PAȘILOR MICI

Dincolo de ghivece se deschise o grădină de poveste. Florile aveau balcoane, iar frunzele țineau loc de umbrele. Mara o luă pe buni de mână. Pufi mergea lângă cizmulițele galbene, încercând să nu calce pe propria ureche.

Pufi: „Eu zic să începem cu un salut. Oare cui?”

Pe o bancă dintr-o coajă de nucă stătea un melc. Avea lângă el trei cuburi și se uita la o căsuță pe jumătate construită. Mara își ascunse puțin bărbia în guler.

Mara: „Bună… Eu sunt Mara.”

Melcul îi făcu semn cu un corniț. Felinarul se lumină un pic mai tare. Nu explodă în artificii. Doar încălzi frumos mâinile Marei, ca o cană de lapte ținută prin mănuși.

Buni: „Uite, un pas mic. Ai spus bună.”

Mai departe era o potecă din pietre rotunde. Între două pietre se strânsese o băltoacă. Mara nu voia să sară. Nici nu trebuia. Întinse mâna spre buni.

Mara: „Mă ajuți, te rog?”

Buni: „Sigur. Sunt aici.”

Trecură pe lângă băltoacă, ținându-se de mână. Pufi alese drumul drept prin mijloc și își udă codița. Se uită la ea foarte serios.

Pufi: „O codiță udă. Am descoperit o specie nouă de iepure!”

Mara râse. Felinarul se lumină din nou. A cere ajutor fusese încă un pas. La întoarcere, melcul așezase ultimul cub lângă căsuță. Mara se opri. Se uită la buni, apoi la cub.

Mara: „Pot să mă joc și eu?”

Melcul împinse cubul spre ea. Mara făcu un acoperiș. Pufi adăugă o frunză, care alunecă drept peste urechea lui. De data aceasta râseră cu toții. În felinar se vedeau acum trei luminițe: un salut, o mână întinsă și o întrebare.

Pufi: „Vezi? Curajul tău nu trebuie să fie mare cât un munte. Poate începe mic cât un bună.”

MARA ȘI FELINARUL PAȘILOR MICI

Grădina se strânse încet între frunzele ghivecelor. Pufi redeveni un iepuraș de pluș cu o ureche lăsată. Mara era tot lângă buni. Mâine putea să aibă încă emoții. Dar acum știa trei lucruri pe care le putea încerca, pe rând.

Mara: „Buni… mâine pot să încep doar cu bună?”

Buni: „Doar cu bună. Restul vine puțin câte puțin.”

În pat, Mara îl așează pe Pufi lângă pernă. Cizmulițele galbene așteptau la ușă, iar agrafa turcoaz stătea pe noptieră. Mara închise ochii. În povestea ei, trei luminițe blânde vegheau grădina. În camera ei, buni îi ținea mâna. Noapte bună, Mara.